

A CSODÁLATOS KENYÉRSZAPORÍTÁS (Jn 6,1-14; Mk 6,30-44)

1) A helyzet

Jézus tanítja az embereket. Későre jár már az idő.

A tanítványok látják, hogy itt csinálni kellene valamit. Odamennek és szólnak neki: „A vidék elhagyatott, s már késő van. Küldd el őket, hadd menjenek szét a környék tanyáira és falvaiba ennnivalót szerezni.”

Jézus válasza meglepő: „Ti adjatok nekik enni.”

Fülöp, úgy látszik, gyors fejszámoló volt. Máris megszólal: „Kétszáz dénár árú kenyér sem elég nekik, hogy mindegyiknek egy falat is jusson.”

Emberileg lehetetlen a helyzet. Először is nincs 200 dénárunk, és ha lenne is, az sem lenne elég.

Az értelmes következtetés csak az lehet: mégis csak el kell őket bocsátani.

Jánosnál Jézus egyenesen megkérdezi Fülöptől: „Honnan vegyünk kenyeret, hogy legyen mit enniök?” Az evangélista hozzáteszi: „Ezt azért kérdezte, hogy próbára tegye őt, ő maga ugyanis tudta, mit fog cselekedni.” Jézus felszólítja őket, hogy gondolkozzanak, tervezzenek, tevékenységre buzdít, — akkor is, ha végeredményben ő adja a megoldást!

A pap — az egyház papi funkciójában együttműködők — helyzete: Adjatok ti nekik táplálékot — ennek a tömegnek, amely még azt sem tudja, hogy mire éhes!

Lehetőségeink nevenségesen csekélyek, aránytalanok — a követelményekhez képest.

Mégsem szabad elküldeni az embereket.

2) A fordulat

András közbeszól. Tulajdonképpen értelmetlen közbeszólás, és ez eszébe is jut, mire az első felét kimondta:

„Van itt egy fiú, akinek öt árpakenyere és két hala van; de mi ez ennyinek?”

De legalább ez van. Több, mint a semmi — de éppen csak hogy nem semmi.

És mégis ez megváltoztatja a szituációt, ha odaadják az Úr Jézusnak.

Jézus letelepíti az embereket, veszi az öt kenyeret és a két halat, hálát ad és átadja a tanítványoknak — felhasználva őket a végrehajtásban is —, hogy osszák szét.

Kicsivel kell elkezdenni. Nem amiatt sírni, hogy kevés, amit tenni tudunk. El kell kezdeni.

Minden nagy kezdeményezés kis kezdetből bontakozott ki.

3) A csoda — a jel.

„Mindenki evett és jól is lakott. A maradék kenyérből és halból tizenkét kosarat tele szedtek.”

Hogyan történt: a kosárban volt mindig, kifogyhatatlanul? Láthatóan nőtt? Megszaporodott az emberek kezében?

Nem tudjuk. Ez számunkra nem is túlzottan fontos. Fontos a tény, illetve az, amit az evangélista mondani akar.

Magunktól teljesen képtelenek vagyunk kielégíteni a tömeget. De ha azt a keveset, ami rendelkezésünkre áll, odaadjuk, teljesen átadjuk az Úrnak, akkor képesek leszünk ötezer férfit táplálni ezzel a semmiséggel úgy, hogy mindnyájan jóllakjanak, és még 12 kosár maradjon meg, mint hulladék.

Nem kell elküldeni az embereket táplálék nélkül, — még ha teljesen reménytelennek látszik is a helyzet.

De ne csak emberi lehetőségeinket nézzük! Hanem az Isten erejét.

Az üdvösség Isten műve!

Weissmahr Béla

Esperesi kerületünkben néhány éve volt egy biblikus témájú rekollekció, ahol az előadó részletesen beszámolt a náluk meghonosodott bibliaolvasási gyakorlatról. A beszámoló annyira megtetszett a jelenlévőknek, hogy egyik fiatal paptársunk minden tektória nélkül előállt a javaslattal: „Mához egy hétre szeretettel várok mindenkit szerény hajlékomba egy kis bibliaolvasásra.” Ott is voltunk mindnyájan. Azóta négy év telt el, de az év 52 hetéből alig 4-5 olyan van, amikor ne jönne össze a kerület papságának 60-80 %-a közös szentíráselemzésre. Mivel igen fontos számunkra az ígéhirdetés szempontja, mindig a vasárnap sorra kerülő evangéliumi szakaszokat vesszük elő.

Egy-egy összefoglaló a következőképpen zajlik le: A kérdéses szakaszt csendben elolvassuk, s feljegyezzük füzetünkbe az evangéliumi szövegből szervesen adódó nézőpontokat, ill. beszédtemákat. Átlag 4-5 témát mindenki talál. Ezeket sorban felolvassuk és közösen mérlegeljük. Amit mindenki jónak tart, azt feljegyezzük. Így már meg is van az első nyereség: 25-30 beszédtema egy olyan szakasról, amelyről — különösen hosszabb egy helyben történő működés után — azt hittük, hogy már minden elmondhatót elmondtunk. Most pedig íme: a kifacsart citromnak vélt szakaszok étvágygerjesztő, dús levű gyümölcsökké váltak!

Kutatásainkat az anyag bősége miatt egyelőre csak a négy evangéliumra korlátoztuk. Nekünk volt a legmeglepőbb, hogy az elmúlt évek során nem hogy kimerítettük volna, de még csak meg sem untuk az evangéliumok állandó tanulmányozását.

Az evangéliumokat létszámunknak megfelelő egyenlő részekre osztjuk. (Ha pl. hatan vagyunk, 15 fejezet jut egy-egy személynek.) Az összegyűjtött és feljegyzett javaslatokból szavazás útján kiválasztunk egy témát. „Házi feladatként” mindenkinek e szerint a szempont szerint kell alaposan átvizsgálnia a kijelölt részt. Így 10-20, olykor 30-40 idézet vagy saját szavainkkal megfogalmazott gondolat gyűlik kutatóhálóinkba. A következő heti összefoglaló első pontjaként az evangéliumok sorrendjében mindenki előtárja kutatása eredményét. A javasolt mondatokat egyenként megvizsgáljuk, s ha igaznak és lényegesnek ítéljük, mindenki feljegyzi magának. Az ismétlődéseket természetesen mellőzzük. A közösség nem mindig fogadja el az egyéni meglátásokat sem, de ennek ellenére átlag 50-60 mondatnyi témába vágó megállapítás gyűlik össze. Ez pedig bőséges és értékes anyag nem egy, hanem akár 5-6 szentbeszédhez. A közös munkát ezen a ponton lényegében már be is fejeztük, az anyag további rendezését a hátralevő 3-4 nap alatt ki-ki maga végzi. Így tartalmas, változatos, újszerű és igazán szentírási ihletettségű beszédek születnek. (Még azt is megtettük egy idő után, hogy az elkészült beszédek bő vázlatát kölcsönösen kicseréltük. Tanulságos volt látni, hogy ugyanaz a nyersanyag milyen sokféle feldolgozást tesz lehetővé, és újból csak gyarapodtunk.)